

ikke maa glemme er, at der ikke blot er Tale om at spørge fra Justitsministeriets Side samtlige Kommuner, om de ønske at beholde deres Sundhedsvedtægter eller ikke, men at disse Kommuner skulle svare derpaa, og det er navnlig fra den Side, at den store Uleilighed vil udvikle sig. Det er efter min Overbeviisning et Maskineri, som man ikke skal sætte i Bevægelse, naar der er en anden Vej, ad hvilken man kan opnaae det Samme, og jeg mener, at netop det, de forskjellige Forslagsstillere have villet opnaae, opnaaer man fuldkommen, enten man forlanger, at der skal komme et udtryffeligt Samtykke fra Kommunerne eller man mener, at det er nok, at man giver dem Anledning til stiltiende at samtykke derved, at de ikke benytte den Afgang, Loven giver dem til at fremkomme med Begjæring om, at Sundhedsvedtægterne træde tilbage. Jeg troer, at Befvemmelighedshensyn her gjøre det rigtigere at stemme for Endringsforslagene under Nr. 3 end for de under Nr. 1 og 2 opførte, idet de alle gaae i samme Retning; men det Sidste aabner en lettere Afgang til at fyldestgjøre, hvad Kommunerne i den Henseende maatte ønske. — Endringsforslaget under Nr. 4 maa jeg særdeles bestemt tilraade det høitærede Thing ikke at gaae ind paa, og det paa Grund af flere Omstændigheder. Jeg troer, at man kun behøver at see Affattelsen af det for at komme til den Overbeviisning, at det ikke egner sig til Vedtagelse; jeg siger Affattelsen, fordi den er saaledes, at den med Hensyn til de Mangler, der findes ved den, kommer til at streife stærkt ind paa, hvad der angaaer Realiteten. Endringsforslaget udtaler, at for de Byers Vedkommende, hvor ifølge en bestaaende Sundhedsvedtægt en Sundhedskommission er anordnet at skulle træde i Virksomhed ved Epidemiers Udbrud, skal den træde istedetfor den ved Forordningen af 19de Juni 1831 og 8de August 1832 anordnede Sundhedskommission. Jeg troer at kunne sige med Sikkerhed, at der ikke er stadfæstet nogen Sundhedsvedtægt, hvorved der skulde være anordnet en Sundhedskommission, som skal træde i Virksomhed i Tilfælde af Epidemier; der er ganske vist for nogle Kjøbstæder vedføjet en Bestemmelse i den Retning med Hensyn til Sundhedskommissionen,

men den gaaer kun ind paa, at den skal være berettiget til, ved Udbrud af Epidemier, at forlange sig forstærket ved at henvende sig til Kommunalbestyrelsen; men det er den samme Kommission; der er ikke Tale om en Kommission, specielt anordnet til at træde i Virksomhed, naar Epidemier udbryde. Det vilde heller ikke gaae an at følge Endringsforslaget af en anden Grund, med Hensyn til Formen. Det er nemlig den Maade, hvorpaa Sammensmeltningen af de nævnte to Kommissioner skulde finde Sted, saaledes at den ifølge Sundhedsvedtægten etablerede Kommission i Tilfælde af en Koleraepidemi skulde have den samme Myndighed, som Forordningen af 19de Juni 1831 og 8de August 1832 give den derved anordnede Sundhedskommission. Uden at jeg skal gaae nærmere ind paa, hvori den Myndighed bestaaer, som der her er Spørgsmaal om at give den Kommission, der kom til at træde istedetfor den tidnævnte, skal jeg bemærke, hvad jeg anseer for særdeles væsentligt, at den ærede Rigsdagsmand vistnok har overseet, at Forordningen af 19de Juni 1831 omtaler de deri nævnte Kommissioner som havende et midlertidigt Tilfyn. § 7, hvortil hans Endringsforslag knytter sig, begynder med at sige, at ligesom der i Søstæderne er bleven nedsat Komiteer under de nuværende Forhold, for at føre et vaagent Væd med, hvad der staaer i Forbindelse med Sundhedstilstanden — det er altsaa noget Forbigaaende — saaledes vil Kongen, at der fremdeles — ligesom under de da tilstedeværende Forhold, hvortil Bestemmelsen knytter sig — skal føres et midlertidigt Tilfyn, og Forordningen af 1832 betegner udtryffeligt ved Ordene „indtil videre“, at det er et saadant mere midlertidigt Sammenhæng med Kommissionerne. Der er i disse Forordninger Noget, som gjør det vanskeligt at bestemme, om Bestemmelserne skulle antages at være mere vedvarende eller mere kortvarende, men idet denne Tvivl er tilstede, og idet Forordningen af 8de August 1832 selv vidner om, at Grunden, hvorfor den udkom, var de mange Tvivl, som under de forandrede Forhold opstode med Hensyn til Fortolkningen af Forordningen af 19de Juni 1831, Tvivl, som allerede havde udviklet sig i Løbet af eet Aar, og som